

vastoin tapaamme sangen usein. Missä on vika? Siinäkö, etteikö meillä olisi kykeneviä kirjoittajia?

Eipä sinukaan — ei ainakaan yksinomaan. Tosin meikäläisten luovat voimat, sekä taito luoda, ovat perin rajoitettuja, mutta sittenkään tämä ei ole ainoana syyinä kirjallisen tuotantomme hengettömyyteen, vaan siihen on suurimpana syyinä se, että meillä on oikein tullut tavaksi kirjoitusten muodon ylenkatsominen. Vähät me siitä vältämme, onko joku kirjoitus joustava ja mehevä, kunhan vain on asiallinen. Asiallisuus juuri on monella kaikki kaikessa, muusta he eivät välitä. Eivätkä nämä välit sitäkään lukevatko sanomalehtiemme tilaajat niitä asiallisia kirjoituksia vai ei ja viitsivätkö he uudistaa tilauksensa siinä tapauksessa, jos lehti ei sisältäisi mitään muuta kuin asiaa.

Jotkut kynäilijämme vaipuvat tässä suhteessa ihan äärimmäiseen orjaisuuteen suakka. Ja sen tähden heidän ainevalintansakin on tavattoman suppea. Esimerkiksi Toverittarelta jotkut vaativat niin pitkälle menevää yksipuolisuutta, etteivät kirjjeenvaihtajat heidän mielestään saisi sanallakaan mainita syntymätapausta. Toverittaren viime numerossa Lydia Gratchef m. m. kirjottaa näin:

"Ei mitään jonnin joutavaa hölyn-pölyä, vaan ASIAA. Sangen useat, vallankin paikkakuntien kirjeenvaihtajat, ovat siitä ihmeellisiä, että he eivät ajattele ensinkään mihin lorulemiseen he haaskaavat lehden kalliita palstoja ja millä he vaivaavat lehden lukijoita. Mitä se kellenkään kuuluu koko Yhdysvalloissa, jos teidän jonkun paikkakunnalla joku Holopaiska on Sakossa käynyt vaikka kymmenen kerran."

Uuden ihmisen maailmaan tulosta kirjeenvaihtajain ei siis saisi sanallakaan mainita, koska se on kirjoittajan mielestä niin kovin vähäpätöinen asia. Hyvä. Olkaamme noin vähäpätöisistä asioista kirjoittamatta. Mutta olaksemme johdonmukaisia pitäisi meidän tyyten vaieta myöskin kuoleman tapauksista. Mitäpä se meitä liikuttaa, jos joku tovereistamme kuolee, sillä onhan hän vain vähäpätöinen yksilö. Sen sijaan, että kirjoitaisimme uutisen lehtemme hänen kuolemastaan, kirjoitakaamme asioista, joilla on yhteiskunnallinen merkitys.

Eikö tämä kuulosta hassulta? Varmaankin — ihan tempelimalaiselta!

Minkälainen olisikaan sellainen sosialistinen sanomalehti, joka ei niin paljon kunnioittaisi luokkataistelurintamalla kamppailleen toverin elämäntyötä, ettei edes vaivautuisi mainitsemaan muutamalla sanalla hänen kuolemastaan.

Syntymä on vähintään yhtä tärkeä tapaus ihmiselämässä kuin on kuolemanakin. Jos siis sanomalehteen kannattaa kirjoittaa uutisen kuolemasta, niin kannattaa myöskin lyhyesti mainita uuden ihmisen syntymisestäkin. Tässä luonnollisesti on kysymys vain työläisistä, eikä sinukaan riistajalokkaan kuuluvista. Syntykööt ja kuolekoot he miten osavat, vähät se ylipäinsä meitä liikuttaa. Mutta kun on kysymys työläisistä, omista tovereistamme, niin tolvottavasti sanomalehtemme eivät koskaan tule niin asiallisiksi, ettei niitten palstoille mahtuisi uutisia omasta elämästämme.

Porvarilliset sanomalehdet sisältävät suunnattoman määrän sensaatioita, jolla vain kiihotetaan jo ennestään sairaita hermoja, tehdään ne yhä sairaimmiksi. Tällaiseen eivät saa työväen sosialistiset sanomalehdet tehdä itseään vikapääksi. Mutta va-

rokaamme samalla hypäämästä toiseen äärimmäisyyteen: yksitoikkisuuteen, kuluudesta kitisevään jokapäiväisyyteen.

Antakaamme henkemme vapaasti liikkua elämän moninaisuudessa ja juokaamme sen rikkaista lähteistä kaikkea sitä mikä edistää meidän tarkoituksiamme, kasvattaa työläisten keskuudessa yhteenkuuluvaisuuden tunnetta, syventää toveruutta, jalostaa henkeämme ja lähentää suurta päämääräämme, jota kohden olemme pyrkimässä. Oppikaamme ymmärtämään elämää sellaisena kuin se esiintyy silmiämme edessä; valtavana, summattomana, epämääräisenä, jota ei koskaan voida mielivaltaisesti sulkea kannuihin.

Kaiken ruman, hirveän ja inhoittavan ohella elämä kätkee itseensä äärettömän paljon kaunistakin — korkeamman elämän muodon idut — jotka kohottaa sieluamme, jalostaa henkeämme. Kasvattakaamme itsestämme kauneuden palvelijoita ja pyhittäkäämme kirjallinen tuotantommekin kauneudelle. Se aate, jota me edustamme on kauneinta mitä maailmassa olla voi, jos me vain kykenemme sen oikein käsittämään. Minkä tähden siis emme aina pyrkisi luomaan siitä mahdollisimman syvähenkistä ja täyte-läistä kuvaa, niin puheissamme kuin kirjoituksissammekin. Kuka paremmin me tässä onnistumme, sitä helpompil meidän on vallata aatteellemme uusia kannattajia kapitalistisen järjestelmän murjomien työläisten keskuudesta. Pintapuolisista ja hengettömistä kirjoituksista työläiset eivät välitä, sitävastoin yksinkertaiset, mehevät, sydämelliset kirjoitukset ovat voidetta heidän haavoitetuille sydämilleen. Kirjoittajain olisi aina muistettava, että vaikka kapitalistisen järjestelmän ihmiskunnalle aiheuttamat tuhot ovat sanoin kuvaamattoman suuret, niin työläisten taideamaa se ei ole kuitenkaan onnistunut tyyten pilaamaan.

J. Allan.

PUNASEN AMMATILLISEN INTERNATIONALEN JULISTUKSIA.

The Toiler julkaisee seuraavan Moskovan Ammatillisen Internationalen kehotuksen Amerikan työläisille:

Kohta sisällissodan jälkeen v. 1861—65, jolloin kahleorjia omistava maanviljelyskapitalistiluokka sai luovuttaa valtansa teollisuuskapitalistille Yhdysvalloissa, alkoi työväenliike Yhdysvalloissa suuremmassa mittakaavassa. Liike kehitti alkuaikoina kahdenlaisia unionia. Toinen oli ammattionimuoto, jossa jokainen unioni rajoittui taitaviin ammattilaisiin. Toinen oli yleinen unionimuoto, joka hyväksyi jäsenyyteen kaikkia työläisiä, sekä ammattilaitoisia että ammattitaidottomia — nykyaikaisen teollisuusunionismin edelläkävijä.

Ensimmäinen suuri yleisunioni, Työnritarit, mikä perustettiin 1896, kasvoi sovussa rinnakkain ammattioniliikkeen kanssa aina vuoteen 1886. Silloin yrittivät Työn ritarit laajentaa järjestöään ammattilaitosten unioniin, josta oli seurauksena kilpailu ammattionioitten kanssa. Tästä alkaen on Amerikan työväenliike ollut jakautuneena kahteen toisilleen vihantelliseen leiriin.

V. 1886 muodostivat ammattioniot kiinteimmän liittoutuman "American Federation of Laborin" nimellä v. 1881 perustetun hajaannemman järjestön tilalle. Jäseniä oli silloin noin kolmesataa tuhatta ollen vastustavalla kannalla Työn ritareihin

nähdän. Vaikka Työn ritarien järjestö silloin oli enemmän kuin kaksi kertaa niin suuri kuin American Federation of Labor, heikkeni se ja hajosi, jättäen jälkeensä pienen teollisuusunionistisen liikkeen. Ammattioniot kasvivat ja tulivat enemmän ja enemmän konservatiiviseksi ja teollisuusunionit yhdistyivät ja perustivat Industrial Workers of the World (I.W.W.) liiton, joka sittemmin on ollut huomattavin teollisuusunioni, jolla on ollut vallankumouksellinen päämäärä. Ore Big Union ja useita muita työväenjärjestöjä pienellä jäsenmäärällä ja vallankumouksellisella ohjelmalla on syntynyt I.W.W. liiton elinaikana. Ryhmällä, joka erosi I.W.W. liitosta ottaen nimekseen Workers International Industrial Union, on ohjelma, mikä yrittää toteuttaa vallankumouksen äänestysvallalla sekä muuten kapitalististen lakien kanssa sopusoinnussa.

Luonnollinen järjestyneitten työläisten lisääntyminen Amerikan kapitalismin kypsymiskaudella on hyödyttänyt, ei vallankumouksellisia teollisuusunionioita, vaan taantumuksellista American Federation of Laboria ja rautatieläisten veljeskuntaa, joihin yhdessä Amerikan oikeistolaisen työväenliikkeen kanssa kuuluu enemmän kuin kahdeksankymmentä viisi prosenttia koko järjestyneistä työläisistä. Vallankumouksellisilla teollisuusunionioilla on pienempi jäsenmäärä ollen niitten riveissä yhteensä vähemmän kuin kaksi prosenttia järjestyneistä työläisistä.

Lyhyesti: Järjestyneitten työläisten suuret joukot ovat taantumuksellisten virkavaltiaitten kontrolloeraamisesta unoissa.

American Federation of Labor ja rautatieläisten veljeskunnat muodostivat pääasiallisesti joukosta ammattilaitoisia, jotka ovat asettaneet ahtaaiten ammattietujen kannalle. "Työväen aristokratian" ollessa valalla ovat muutamat etevimmät ammattilaiset asettaneet tavattoman vaikeita rajoituksia oppilasjärjestelmälle ja määritelleet korkeat sisäänkirjotusmaksut ja vaativatpa Amerikan kansalaisuuttakin ulkomaalla syntyneiltä. Muutamat rodut ovat kokonaan suljetut ulos jäsenyydestä. Palkkasopimukset laaditaan eri ajoilla päättyviksi, niin että jos työlliset lakkoutuvat, saattavat työläiset toisella työmaalla tai toisessa ammatissa samassa teollisuudessa tulla houkuteluksi jatkamaan työtä omien päättymättömien sopimuksiensa mukaisesti. Johtajat tekevät kaikkensa suodakseen työläiset pysymään pois luokkataistelusta. Monet union virkailijat ryhtyvät yksityisesti, jopa julkisestikin rikkomaan lakkooja. Työväen virkavaltiaitten tapana on avoimesti taata kapitalistiluokalle ja hallitukselle täydellinen varmuus radiikaalista kehitystä vastaan työväenliikkeessä. Sodan aikana ja sen jälkeisen teollisuuskriisin aikana mentiin tässä niin pitkälle, että hallitus käytti poliisi- ja sotilasvoimaa pakottaakseen työläiset tottelemaan niitä, joita he kutsuvat "laillisiksi" union virkailijoiksi rautatiellä ja hiilikavasteollisuudessa. Samaan aikaan vaingittiin I.W.W. liiton johtaja ja tuhansia sen jäseniä muutamat ollen tuomittu vankeuteen niinkin pitkäksi ajaksi kuin kahdeksikymmeneksi vuodeksi.

Mutta virkavaltia ei ole täydellisesti onnistunut samaan ammattionionistista liikettä hallintonsa alle, varsinkin suuria unionioita. Konetyöläisten

järjestö, Internationale Association of Machinists, johon kuuluu kaksisataa seitsemänkymmentä kolme tuhatta jäsentä, kannattaa suuremmassa tai pienemässä määrässä muutosta teollisuusunionistiseen järjestyksimutioon. Sodan päätyttyä olivat "laittomat" rautatieläisten ja hiilenkaivajain lakot kohdistetut yhtä paljon union virkailijoita kuin työnantajiakin vastaan.

Hiilikavasteollisuuden luonne on pakottanut kaivosmiehet ottamaan teollisen järjestyksimuodon. United Mine Workers järjestö on ollut monessa suuressa lakossa olemassaolensa aikana. West Virginlassa ovat union kaivosmiehet olleet sitten vuoden 1912 sodankäynnissä työnantajain ja valtiota vastaan, ollen heillä kerran ollut tuhansia työläisiä aseissa. Kuitenkin muodostaa tämä järjestö poliittiljoonaisen ryhmän, kahdeksannen osan American Federation of Laborista ja se on kymmenen kertaa niin suuri kuin suurinkaan vallankumouksellinen teollisuusunioni ulkopuolella American Federation of Laborin. Useissa piireissä se on, ja on ollut kahden vuoden ajan, kapinassa taantumuksellisia johtajiaan vastaan. Monessa tapauksessa ovat äkkimäiset purkaukset johtajien virkavaltaisuutta vastaan kuolleet kykenevien johtajien ja toimeenpanevain toimittajain puutteessa. Muutamissa tapauksissa taas on rehellisiä ja kyvykkäitä johtajia kehittyneet kaivosissa työskennellessään ja ovat joutaneet työläiset parempaan asemaan.

Vallankumoukselliset unionistit eivät sinukaan ole kaikki vallankumouksellisissa teollisuusunionissa. Päinvastoin ovat monet tuhannet vallankumoukselliset ja puolivallankumoukselliset kehittäneet tietoisuutta taantumuksellisten unionioitten sisällä. Myöskin ovat monet työläiset, saatuun vallankumoukselliseen opetuksen I. W. W. liitosta, siirtyneet takasin ammattionioihin ja saavuttaneet vaikutusvaltaa takapajalla olevien jäsenten keskuudessa.

Huomattavan useissa tapauksissa ovat suuremmat tai pienemmät osat Amerikan työväenliikkeen konservatiivisessa siivessä tulleet levottomiksi ja olleet tottelematta virkavaltiaitten virkamiehen määräyksiä. V. 1914 kiellettiin United Garment Workers järjestön enemmistöiltä, joka osotti kapinallisuutta, tunnustus American Federation of Laborissa. Sen johdosta perusti järjestö suuren, itsenäisen union, Amalgamated Clothing Workers järjestön, puoli vallankumouksellisella ohjelmalla. Siinä on nyt sata seitsemänkymmentä viisi tuhatta jäsentä, ollen suurin riippumattomista unionista. Useissa muissa tapauksissa on union osastoja erotettu ja täten erotetut ovat muodostaneet pienenä unionia enemmän tai vähemmän I. W. W. liiton tapaisella ohjelmalla.

Taantumuksellisen virkavaltaisuuden peruspoltikkana voidaan pitää kaikkien sellaisten järjestettyjen työläisten erottamista, jotka ovat tulleet vallankumoukselliseksi ajateltavaltiaan.

Samaan aikaan on vallankumouksellisten työläisten tavaksi tullut ottaa vastaan erottaminen melkein itsestään selvänä asiaa, jopa erotaan vapaneitoisesti taantumuksellista unionioista, perustaakseen uusia unionioita vallankumouksellisella ohjelmalla ja kehottaa toisia työläisiä samassa teollisuudessa liittymään heihin. Tämä on omissa sopusoinnussa taantumuksellisten toivon-